

**ROK
POTOPY**
MADDADDAM, SVAZEK DRUHÝ

MARGARET
ATWOODOVÁ

Přeložila Dominika Křestanová

ROK POTOPY

MADDADDAM, SVAZEK DRUHÝ

MARGARET ATWOODOVĀ

Z anglického originálu *The Year of the Flood*, vydaného v roce 2009 nakladatelstvím McClelland & Stewart, přeložila Dominika Křestánová. Ilustrace na obálce a grafická úprava Milan Malík.

Sazba Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Martin Svoboda.

Korektorka Lenka Nešporová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2025 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 6 005. publikaci,

191. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4903-6

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz,

o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.firma.kosmas.cz

1

TOBY

ROK DVACET PĚT, ROK POTOPY

Časně ráno Toby vyšplhá nahoru na střechu, aby se podívala na východ slunce. Pro lepší rovnováhu se opírá o násadu od mopu – výtah už nějaký čas nefunguje a zadní schody jsou mokré a kluzké. Kdyby upadla, nikdo ji nesesbírá.

Počínající vedro zvedne z pásu stromů mezi ní a chátrajícím městem mlžný opar. Ve vzduchu je neurčitě cítit spálenina, pach karamelu, dehtu a nepříliš čerstvé grilovačky, a k tomu pachůt popela a mastnoty, jakou vydává hořící smetiště po dešti. Opuštěné věže v dálce připomínají prastarý korálový útes, jsou stejně vybledlé, bezbarvé a neživotné.

Nějaký život ale zůstává. Ptačí cvrlikání, nejspíš vrabčáci. Jejich tenké hlásky znějí ostře a zřetelně, nehty na skle, když je teď nepřehlušuje hluk dopravy. Jestlipak si toho ticha bez motorů všimli? A jestli ano, dělá jim radost? Toby nemá ponětí. Na rozdíl od jiných Zahradníků – těch jurodivějších, nebo možná předávkovaných – nikdy nepropadala iluzi, že umí s ptactvem hovořit.

Na východě začíná stoupat slunce, barví šedomodrý opar vyznačující vzdálený oceán do ruda. Supi hřadující na zavlažovacích sloupech roztáhnou křídla, aby si je osušili, rozevírají se jako černé deštníky. Jeden a po něm další vzlétají v teplých proudech vzduchu a ve spirálách stoupají vzhůru. Když se znenadání spustí k zemi, znamená to, že zahlédli mršinu.

Supi jsou naši přátelé, učili Zahradníci. Očišťují zemi. Jsou to nezbytní temní Boží andělé tělesného rozkladu. Představte si tu hrůzu, kdyby neexistovala smrt!

Věřím tomu ještě? ptá se Toby.

Zblízka je všechno jiné.

Na střeše je několik květináčů, okrasné rostliny v nich už stačily zdivočet, a pár laviček z nápodoby dřeva. Dřív tu bývala i plachta proti slunci na odpolední koktejly, ale odnesl ji vítr. Toby se posadí na jednu z laviček a obhlíží okolí. Zvedne dalekohled a přejeďe jím zleva doprava. Neudržené keře lumirůží lemující příjezdovou cestu připomínají roztržené kartáče na vlasy, fialová záře květů v silícím světle bledne. Růžové solárpláty západního vchodu mají připomínat nepálené cihly puebla, bránu tarasí změť do sebe zapasovaných aut.

Záhony zarostly mléčem a lopuchy a nad nimi poletují ohromné modrozelené můry kudzu. V bazénkách fontán ve tvaru mušle stojí zatuchlá dešťová voda. Na parkovištích růžový golfový vozík a dva růžové minivany Lázní NovoTy s logem pomrkávajícího oka. O něco dál je na příjezdové cestě ještě třetí minivan nabořený do stromu, z okénka donedávna visela paže, ale už je pryč.

Široké trávníky zarostly vyčouhlým plevelem. Pod klejichou, turanem a šťovíkem se tu a tam zvedají nízké nepravidelné hrbolky, z nichž občas vykukne cíp látky nebo se zableskne kost. V těch místech někdo upadl, někdo z lidí, kteří utíkali nebo se potáceli přes trávník. Toby všechno sledovala ze střechy příkrčená za květináčem, ale dlouho to nevydržela. Někteří volali o pomoc, jako by věděli, že tam je. Ale jak jim mohla pomoci?

Bazén je potažený skvrnitým povlakem řas. A už se v něm usadily žáby. Na mělkém konci je loví volavky velké i popelavé, a taky pávolavky. Nějaký čas se Toby snažila vytahovat menší zvířata, která spadla nedopatřením do vody a utopila se, světélkující zelené králíky, krysy, mývunky s pruhovanými ocasey a lupičskou maskou. Teď už je nechává být. Třeba se z nich nějakým způsobem začnou líhnout ryby. Až bude bazén ještě močálovitější.

Pohrává si s myšlenkou, že by ty teoretické ryby někdy v budoucnu jedla? To snad ne.

Zatím ne.

Zaměří dalekohled na tmou obklopující stěnu stromů, popínavých úponků, vějířovitých listů palem a křovin v podrostu. Jediné nebezpečí může hrozit odtamtud. Ale jaké nebezpečí? To si neumí představit.

V noci se ozývají obvyklé zvuky: v dálce štěkání psů, pištění myší, bublavé hlásky cvrčků, tu a tam zafrká žába. Krev v jejích uších: *ka-túš, ka-túš, ka-túš*. Těžké koště smetající suché listí.

„Spi už,“ řekne nahlas. Nikdy ale nespí dobře, ne od doby, kdy zůstala v celé budově sama. Někdy slyší hlasy, lidské hlasy plné bolesti, volají ji. Nebo hlasy žen – žen, které tu dřív pracovaly, i těch nervózních žen, které sem přicházely hledat odpočinek a omlazení. Cákaly se v bazénu, procházely po trávnících. Samé růžové, konejšené a konejšící hlasy.

Nebo hlasy Zahradníků, mumlající či prozpěvující, hlasy dětí, které se společně smějí nahore v Zahradě na Rajském útesu. Adam Jedna, Nuala a Burt. Stará Pillar se svými včelami. A Zeb. Jestli je někdo z nich ještě naživu, musí to být Zeb, každým dnem se může objevit na silnici nebo mezi stromy.

Touhle dobou ale už je určitě mrtvý. Je lepší brát to takhle. Neplýtvat nadějí.

Určitě ale musel zůstat ještě někdo, přece není jediná na celé planetě. Musí tu být i další. Ale jsou to přátelé, nebo nepřátelé? Jak to pozná, jestli někoho uvidí?

Je připravená. Dveře jsou zamčené, okna zamřížovaná. Jenže ani takové překážky nic nezaručují, do každého uzavřeného prostoru se dá proniknout.

I ve spánku naslouchá, jako to dělají zvířata – čeká na změnu ve vzorci, na neznámý zvuk, na ticho rozestupující se jako prasklina ve skále.

Když malí živočichové umlknou, říká Adam Jedna, znamená to, že mají strach. Hlíďte si zvuk jejich strachu.

2

REN

ROK DVACET PĚT, ROK POTOPY

Se slovy opatrně. Dej si pozor, co píšeš. Nezanehávej stopy.

Tak nás to Zahradníci učili, když jsem mezi nimi vyrůstala. Vysvětlovali nám, že se máme držet paměti, protože na nic psaného se nedá spolehnout. Duch putuje od úst k ústům, ne z věci do věci: knihy lze spálit, papír se rozpadne, počítače je možné zničit. Jen Duch žije věčně, a Duch není věc.

Psaní je nebezpečné, vykládali Adamové a Evy, protože tě nepřítel jeho prostřednictvím může vystopovat, dopadnout a na základě tvých slov odsoudit.

Teď se ale přes nás přehnala Bezvodá potopa a já nemusím mít strach něco napsat, protože ti, kdo by moje psaní mohli použít proti mně, jsou s největší pravděpodobností mrtví. Takže si můžu psát, co mě napadne.

Tužkou na obočí čmárám na zeď vedle zrcadla svoje jméno, *Ren*. Napsala jsem ho už mockrát. *Renrenren*, je to jako písnička. Když je člověk moc dlouho sám, mohl by zapomenout, kdo vlastně je. To mám od Amandy.

Z okna nevidím ven, je z luxfer. Ze dveří se nedostanu, protože jsou zamčené zvenčí. Ještě pořád ale mám vzduch a vodu, dokud solární pohon nevyprová službu, ještě pořád mám jídlo.

Mám štěstí. Mám vážně ohromné štěstí. Jen si spočítej, za co všechno můžeš být vděčná, říkávala Amanda. A tak počítám. Zprvém mám štěstí,

že když přišla Potopa, pracovala jsem tady v Šupinách. Zadruhé jsem měla ještě větší štěstí, že jsem byla zavřená v riskantně tady nahoře, protože díky tomu jsem byla v bezpečí. Před nedávnem jsem totiž měla narušený kožní biofilm – jeden klient se neudržel a kousl mě, prokousl i ty zelené flitry – a čekala jsem na výsledky testu. Nedostalo se ke mně nic vlhkého, obešlo se to bez výměšků a narušené membrány, šlo jen o suchou trhlinku kousek od lokte, takže jsem si nedělala žádné velké starosti. Tady v Šupinách ale hlídali každou maličkost. Museli dbát na svou pověst, vědělo se o nás, že jsme ty nejčistší rajdy ve městě.

V Šupinách a škvírách se o člověka postarali, to se musí nechat. Když měl talent, samozřejmě. Slušné jídlo, doktor po ruce, když jste ho potřebovali, a tuzéry víc než slušné, protože sem chodili nejvyšší šarže ze SekurKorpu. Vedli ten klub vážně dobře, i když se nacházel v dost podezřelé oblasti – jako ostatně všechny kluby. Patřilo to k věci, jak říkával Mordis: ordinérnost dělá kšefty, v tom je právě ten šmrnc, chce to trochu křiklavé obscenity, něco maličko perverzního, protože proč by k nám někdo chodil, kdyby totéž dostal od tuctové buchy, co má doma, s krémem na obličejí a bílýma bavlněnýma spodáráma?

Mordis si nikdy nebral servítky. Dělal v téhle branži už od dětství, a když postavili pasáky a celý pouliční obchod mimo zákon – údajně v zájmu veřejného zdraví a bezpečí žen – a přesunuli všechny do SeksMartu, kde je měl SekurKorp pod dohledem, získal Mordis díky svým zkušenostem velkou výhodu. „Jde o to, koho znáš,“ říkával. „A co na ně víš.“ Pak se usmál a poplácal člověka po zadku – jen tak přátelsky, nikdy po nás nechtěl žádné výhody. Měl svoje zásady.

Byl to šlachovitý chlapík s oholenou hlavou a černýma, lesklýma a pozorňýma očima, které připomínaly mravenčí hlavičky. Dokud všechno šlapalo, jak mělo, byl ohromný klidáš. Kdyby si na nás ale někdo z klientů dovoloval, vždycky se nás zastal. „Mým nejlepším holkám nebude nikdo ubližovat,“ říkal. Byla to pro něj otázka cti.

Navíc nesnášel plýtvání a my pro něj byly drahocenný majetek, jak říkal. Nejlepší z nejlepších. Po nástupu SeksMartu bylo zůstat mimo systém nejen nelegální, ale i ubohé. V zapadlých uličkách se vlekl pár

starých trosek prolezlých nemocemi a v podstatě žebraly. Žádný chlap se ždibcem mozku v hlavě by se jich ani nedotkl. „Nebezpečný odpad,“ přezdívaly jsme jim my ze Šupin. Nebylo správné jimi takhle pohrdat, měly jsme být soucitnější. Ale soucit vyžaduje úsilí, a my byly mladé.

Tu noc, kdy se rozpoutala Bezvodá potopa, jsem tedy čekala na výsledky testů. Nechávali nás v riskanténě celé týdny pro případ, že bychom snad měly něco nakažlivého. Jídlo k nám přicházelo skrze hermeticky uzavřený průvlak, a navíc jsme tu měly malou ledničku s drobným občerstvením. Voda se filtrovala v obou směrech, ta, co šla dovnitř i co šla ven. Člověk tu měl všechno, co potřeboval, jen se nudil. Dalo se cvičit na přístrojích, což jsem dost využívala, protože akrobatka na hrazdě potřebuje být v kondici.

Dalo se koukat na televizi nebo na staré filmy, poslouchat hudbu nebo telefonovat. Případně se člověk mohl přes monitory interkomu spojit s dalšími místnostmi v Šupinách. Někdy jsme při šibání mezi vzdechy schválně mrkly do kamery, aby se dotyčná uvězněná dočasně v riskanténě trochu pobavila. Věděly jsme, kde přesně kamery jsou, schovávaly se mezi vzorkem hadí kůže nebo v peří na stropě. Byly jsme v Šupinách jako jedna velká rodina a Mordis byl rád, když jsme se i z riskantény jakoby účastnily dění.

S Mordisem jsem se cítila úžasně v bezpečí. Věděla jsem, že kdyby se dělo něco vážně zlého, můžu jít za ním. Moc podobných lidí jsem v životě nepotkala. Většinou byla taková Amanda. Občas Zeb. A Toby. Od Toby by to jeden nečekal, byla fakt hodně drsná, ale když se topíte, nemá cenu chytat se něčeho měkce rozbředlého. Chce to pevnější materiál.

DEN STVOŘENÍ ROK PĚT.

O STVOŘENÍ A POJMENOVÁNÍ ZVÍŘAT. ŘEČ PRONESENÁ ADAMEM JEDNA.

Milí přátelé, milí spolutvorové, milí spolusavci, v Den stvoření před pěti lety byla naše Zahrada na střeše Rajského útesu rozžhavenou pustinou, obehnanou zahnívajícími městskými slumy a doupaty neřesti, avšak dnes vzkvétá jako růže.

Když pokrýváme podobné vyprahlé střechy zelení, přispíváme svým drobným dílem k záchraně Božího výtvoru před rozkladem a neplodností, jež nás obklopují, a na oplátku se živíme neznečištěnou potravou. Někdo by mohl naše úsilí nazvat marným, ale kdyby se naším příkladem řídil každý, jakou změnu by to přineslo naší milované planetě! Máme před sebou ještě nemálo těžké práce, ale žádný strach, přátelé, neboť budeme vždy nezlomně pokračovat v tom, co jsme započali.

Jsem rád, že si nikdo z nás nezapomněl klobouk proti slunci.

Obrátme nyní svou mysl ke každoroční pobožnosti k uctění Dne stvoření.

Lidské Slovo Boží hovoří o stvoření způsobem, který byl blízký chápání lidí z dávných časů. Nemluví se v něm o galaxiích ani o genech, protože takové termíny by tehdy byly nadmíru matoucí! Ale musíme proto brát příběh, podle něhož byl svět stvořen během šesti dnů, jako vědecký fakt, a zahrnout empirické údaje jako nesmysl? Boha nelze vtěsnat do úzkých mantinelů doslovné materialistické interpretace a Jeho dílo nemůžeme poměřovat lidskými měřítky, neboť Jeho dny se

počítají na miliardy let a naše tisíciletí jsou pro Něj pouhý jeden večer. A my na rozdíl od jiných náboženství nemáme pocit, že lhát dětem o geologii může sloužit nějakému vyššímu zájmu.

Vzpomeňte na první věty onoho lidského Slova: Země je beztvará a prázdná a Bůh pak dá slovem vzniknout světlu. Vědecké označení tohoto okamžiku zní „Velký třesk“, jako když se rozbije výkladní skříň. Nicméně v tom základním se oba jevy shodují: temnota, a vzápětí v okamžení světlo. Neprobíhá ale stvoření pořád dál, nevznikají nové hvězdy co chvíli? Boží dny, přátelé, nejdou v řadě za sebou, odehrávají se souběžně, první zároveň se třetím, čtvrtý se šestým. Jak se praví: „Sesláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země.“

Praví se, že pátého dne Božího stvoření vydaly vody živé tvory, v den šestý pak ze suché země vzešla zvířata, rostliny a stromy a Bůh jim poželal a řekl, ať se rozmnožují, a jako poslední byl stvořen Adam – jinými slovy lidstvo. Podle vědců se druhy objevily na naší planetě přesně v tomto pořadí, lidé až nakonec. Nebo ve víceméně stejném pořadí. Nebo v přinejmenším podobném.

A dál? Bůh přivede zvířata před člověka „aby pohleděl *na ně*, jaké by jméno kterému dáti měl“. Ale jak to, že Bůh dopředu nevěděl, jak Adam zvířata nazve? Jediná možná odpověď zní, že Adama obdařil svobodnou vůlí, a on tudíž může dělat věci, které Bůh nedokáže předvídat. Vzpomeňte si na to, až budete příště v pokušení jíst maso nebo hromadit materiální jmění! Ani Bůh možná někdy neví, co uděláte v příštím okamžiku!

Bůh musel zvířata přímo vyzvat, aby se shromáždila, ale jakým jazykem na ně promluvil? Hebrejsky jistě ne, přátelé moji. Ani latinsky nebo řecky, ani anglicky, francouzsky, španělsky, arabsky nebo čínsky. Ne, Bůh oslovoval zvířata v jejich jazyce. Se sobem mluvil sobštinou, s pavoukem pavoučtinou, se slonem slonsky, s blechou blešštinou, se stonožkou stonožsky a s mravencem mravenečtinou. Jinak to nemohlo být.

Pokud jde o Adama, názvy zvířat byla prvními slovy, která pronesl, prvopočátkem lidské řeči. Právě to byl onen velký okamžik, kdy se přihlásil k lidské duši. Pojmenovat znamená – jak doufáme – vítat,

přítáhnout někoho k sobě. Pojďme si představit, jak Adam s láskou a radostí vyvolává jména zvířat, jako by říkal: Tady jste, moji nejmilejší! Vítám vás! Při prvním setkání Adam přistupoval ke zvířatům radostně a láskyplně, protože před svým pádem člověk ještě nebyl masožravec. Zvířata to věděla a neutekla před ním. Právě tak musel probíhat onen neopakovatelný den – jako poklidné shromáždění, při němž člověk s láskou vítal všechno živé na Zemi.

O co všechno jsme od té doby přišli, drazí spolusavci a spolusmrtelníci! Kolik jsme toho svévolně zničili! A kolik toho musíme sami v sobě znovu vzkřísit!

Čas nazývání ještě neskončil, přátelé moji. V Jeho očích jako bychom pořád žili v onom šestém dni. V meditaci si představte, že jste se přenesli do tohoto okamžiku vzájemnosti. Napřáhněte ruce ke všem těm vlídným očím, které vás sledují s nekonečnou důvěrou – důvěrou, kterou ještě nezničilo krveprolití, obžerství, pýcha a pohrdání.

Vyslovte jejich jména.

A zazpívejme si.

KDYŽ ADAM

Když Adam v ráji stvořen byl
a Božím dechem ožil,
s každým tvorem žil v přátelství,
i s Pánem, jenž ho stvořil.

Svolal Bůh ptáky, ryby, zvěř,
by člověk dal jim jména,
neb jenom lidem slova jsou
od věků zaslíbena.

Vzduchem i vodou připluli,
na zemi dováděli,
každým svým hnutím jako by
vzdát chválu Pánu chtěli.

Však běda, zchřadlo v našich dnech
tvoření mocné sémě,
proradnost lidská vznáší se
nad celým světem temně.

Ó tvorové, již trpíte,
kež druhy se zas zveme.
Vraťme zas lásku do těch jmen,
jež v srdcích ponese.

Z nepsaného *Kancionálu Božích Zahradníků*

3

TOBY. DEN NOHOPLODU

ROK DVACET PĚT

Je rozbřesk. Rozbřesknutí nového dne. Toby slovo převrací na jazyku: rozbřesk, břesk, třesk. Co za rozbřesku třeske? Že by noc? Že by slunce, když ho obzor rozpůlí jako vejce a vyřine se z něj světlo?

Pozvedne dalekohled. Stromy vypadají pořád stejně nevinně, ale i tak má pocit, že ji někdo pozoruje – jako by i ten nejnehybnější kámen nebo pařez nějakým šestým smyslem vnímal a nepřál jí nic dobrého.

Osamění má takové účinky. Učila se přivyknout na něj při vigiliích a pobytech v ústraní, které Boží zahradníci praktikovali. Vznášející se oranžový trojúhelník, mluvící cvrčci, svíjející se sloupy vegetace, oči uprostřed listů. Ale stejně, jak rozeznat, co z toho je iluze a co skutečnost?

Slunce už je vysoko na obloze, menší a žhavější. Toby sejde ze střechy dolů, natáhne na sebe své růžové celo-tělo, nastříká se SuperDěčkem proti hmyzu a upraví si růžový širák. Pak odemkne přední dveře a jde zahradničit. Dřív tu pěstovali organickou zeleninu a byliny pro dámy v Lázeňské kavárně – na oblohy, na jídla z exotické hybridní zeleniny, na bylinkové čaje. Shora zahradu kryje síť proti ptákům a ze stran pletivo pro případ, že by se sem z parku zatoulal zelený králík, rysinka nebo mývunk. Před potopou jich nebylo moc, ale člověk by nevěřil, jak rychle se množí.

Dost na zahradu spoléhá, protože zásoby ve spíži se tenčí. V předchozích letech sice nashromáždila dost, aby to na podobnou situaci stačilo, jak se domnívala, ale byl to podceněný odhad a teď jí docházejí sójové hrudky a sójinky. Ještě štěstí, že zahrada prospívá: na cizrachu vyrážejí lusky, kvetou, univerzální bobulovníky jsou obsypané malými hnědými hrudkami nejrůznějších tvarů a velikostí. Natrhá trochu špenátu, setřepe z listů lesklé zelené brouky a šlápne na ně. Pak ji přepadnou výčitky, palcem jim vytlačí v hlíně hrobeček a odříká frázi pro osvobození duše a odpuštění. Nikdo ji sice nevidí, ale zažitých návyků se člověk těžko zbavuje.

Přemístí pár slimáků a šneků, vytrhá něco plevelu, ale šruchu nechá, časem si ji může spařit. Na jemných listech mrkvové natě objeví dvě jasně modré housenky můry kudzu. Vyšlechtili je sice coby biologickou prevencí proti invazivním druhům kudzu, ale ty potvory zjevně dávají přednost zelenině. Jejich tvůrce je navíc v rozmarném duchu oněch prvních let genového inženýrství obdařil vepředu dětsky roztomilou tvářičkou s velkýma očima a radostným úsměvem, takže je mimořádně těžké tyhle potvůrky zabít. Toby je sebere z mrkve, přičemž jim čelisti pod líbezňoučkou maskou nepřestávají hltavě pracovat, nadzvedne okraj sítě a vyhodí je za plot. Nepochybně budou co nevidět zpátky.

Na zpáteční cestě k budově najde u cesty ležet psí ocas – nejspíš irský setr – se zcuchanou srstí plnou bodláků a větviček. Nejspíš ho upustil nějaký sup, těm věčně něco padá. Snaží se nemyslet na ty další věci, které sem přšely v prvních týdnech po potopě. Nejhorší byly prsty.

Dlaně jí začínají hrubnout, ztvrdlá hnědá kůže připomíná kořeny. Poslední dobou se moc hrabe v hlíně.

4

TOBY. DEN SVATÉHO BAŠÍRA ALLOUSEA

ROK DVACET PĚT

Umyje se brzy ráno, dokud slunce tolik nepálí. Má po střeše rozmístěné spousty kbelíků a mis na dešťovou vodu z odpoledních bouřek. Lázně sice mají vlastní studnu, ale solární systém je rozbitý, a pumpy jsou tudíž k ničemu. Na střeše si i pere prádlo a nechává ho uschnout rozložené na lavičkách. Špinavou vodou splachuje záchod.

Namydlí se – mýdla je pořád dost a dost, samé růžové – a setře pěnu houbou. Ztrácím se před očima, pomyslí si. Krabatím a scvrkávám se. Zanedlouho budu úplná kostra. I když, vždycky byla spíš hubená. *Tobiatho, Tobiatho*, říkávaly dámy, *kéž bych tak měla tvou postavu*.

Utře se a natáhne si růžovou halenu. Na téhle je napsáno *Melody*. Jmenovky už dávno ztratily smysl, když není nikdo, kdo by je četl, a tak začala nosit šaty těch ostatních: Anity, Quintany, Ren, Carmel, Symphony. Všechny byly tak veselé, plné nadějí. Až na Ren, Ren byla smutná. A navíc brzy odešla.

Pak odešly všechny, jen co naplno vypukly potíže. Vyrazily domů za rodinami, přesvědčené, že láska je spasí. „Běžte napřed, já pak zamknu,“ řekla jim Toby. A skutečně zamkla, ovšem sama zůstala uvnitř.

Vydrhne si dlouhé černé vlasy a stočí je do mokrého uzlu. Vážně by si je měla ostříhat. Jsou moc husté a hrozně hřejí. A navíc páchnou po skopovém.

Suší si vlasy, když vtom zaslechne nějaký nezvyklý zvuk. Ostražitě dojde k zábradlí střechy. Kolem bazénu čenichají tři ohromná prasata – dvě prasnice a kanec. V ranním světle se jejich bachratá růžovošedá těla lesknou jako kůže zápasníků. Jsou až moc velká a neforemná, než aby to bylo normální. Párkrát zahlédla podobná prasata už dřív, na louce, ale takhle blízko ještě nepřišla. Nejspíš to budou uprchlíci z nějaké experimentální farmy.

Drží se u mělké strany bazénu, zamyšleně na něj hledí a rypáky se jim zachvívají. Možná větrí toho mrtvého mývunka, co pluje na zaneřádané hladině. Pokusí se ho vytáhnout? Tiše si něco pochrochtávají a pak ucouvnu, mršina je nejspíš moc shnilá i na ně. Ještě na okamžik se zarazí, naposledy zavětrí a pak odklušou za roh.

Toby popochází kolem zábradlí za nimi. Našli plot a nakukují do zahrady. A pak začne jedno z nich hrabat. Prolezou dovnitř spodem.

„Vypadněte!“ křikne na ně Toby. Zvednou k ní hlavu a pak ji bez zájmu zase skloní.

Hrne se ze schodů, jak nejrychleji to jde, aby při tom neuklouzla. Huso hloupá! Měla by nosit pušku všude s sebou, ne ji nechávat u postele. Popadne ji a spěchá zpátky na střechu. Vezme si na mušku jedno z nich – kance, stojí bokem a snadno ho trefí –, ale pak zaváhá. Jsou to boží tvorové. Nikdy nezabíjej bez závažného důvodu, říkal Adam Jedna.

„Varuju vás!“ zaječí. Kupodivu vypadají, jako by jí rozuměli. Museli už někdy nějakou zbraň vidět – energopistoli nebo paralyzér. Poplašeně zakvičí a obrátí se na útěk.

Než jí dojde, že se určitě vrátí, jsou už ve čtvrtině louky. Podhrabou se dovnitř v noci, během okamžiku celou zahradu zpustoší a se zdrojem potravy do budoucna je konec. Nezbyvá jí než je zastřelit, v sebeobraně. Vypálí jednu ránu, netrefí se a zkusí to znovu. Kanec jde k zemi. Obě prasnice běží dál. Teprve na kraji lesa se zarazí a otočí se po ní. Vzápětí splynou s listím a jsou ty tam.

Toby se třesou ruce. Zmařila jsi život, vyčítá si. Jednala jsi ukvapeně, ve zlosti. Měla by ses stydět. I tak ji ale napadne, že by mohla vyběhnout ven s kuchyňským nožem a uříznout si šunku. Při příchodu